

На лов за съпруга
Оливия Паркър

Превод
Димитрия Петрова

ТИАРА БУКС
София

*В памет на баба ми,
Силия Гарзински, 1921-1992*

*И на майка ми –
моят спасител, терапевт, читател,
приятел и мое вдъхновение.*

Благодарности

*Сърдечни благодарности на Ягуара,
Пантерата, Зайо и специално на
нашата пчеличка Ани.*

– Не се измъчвай, мила. Може би един ден ще се превърнеш в красавица като моята Хариет.

Мис Маделин Хейууд прехапа долната си устна, докато претегляше възможностите си. Би могла да изпищи и да се втурне като обезумяла през някой от френските прозорци, които се намираха в съседната стая, или да се овладее и да кима любезно в знак на съгласие.

– Ъъ... благодаря – отвърна накрая тя. Учтивостта победи.

– Не гледай така отчаяно. – Лейди Бийчъм помахала енергично с ветрило, в напразен опит да прикрие оригването си. – Лошият дъх на леля ѝ беше ясен признак, че жената е добре подпийнала. – Остават още две покани за раздаване, нали? Би могла да изкараш късмет. Казват, че постоянно се случват чудеса. – Тя започна да се кикоти, но хълцането скоро я възпря.

– Нека те уверя, че нямам ни най-малкото намерение да получавам такава. – Маделин повдигна брадичка и се престори, че оглежда стаята.

– О, скъпа – възкликна лейди Бийчъм и светкавично затвори ветрилото си. – Точно заради това си тук, заради това всички ние сме тук. Какво страхотно забавление! Само помисли, скоро дори ти би могла да имаш шанса да станеш херцогиня! – Леля ѝ посочи рязко с ветрилото си четирите млади дами, които бърбяха възбудено в основата на огромното стълбище. –

Погледни ги... усмихват се като глупачки. Ако моята мила Хариет не бе получила току-що покана за бала, щях да си помисля, че нарочно размахват поканите си, за да мога да ги видя. Какво ужасно парадиране! Такава липса на благоприличие!

Маделин кимна леко в отговор. Въпреки че беше нетърпелива да напусне компанията на леля си, тя се молеше връзката ѝ със сестрата на баща ѝ да предотврати всяка странна възможност, някой от братята Дивайн да се приближи. Лейди Бийчъм имаше навика да поглъща голямо количество вино на социални събирания (наистина, на всеки прием си спестяваше закуската) и хората изглежда отвърщаха погледите си и пъргаво избягваха шумната, упорита жена, все едно е луда.

Маделин се повдигна на пръсти, надявайки се да открие приятелката си сред тълпата от гости.

– Лельо Лусинда, виждаш ли мис Грийн?

– Да нямаш предвид мис Шарлот Грийн? Мили Боже, тя тук ли е? Дали обаче нейната майка си мисли, че мършавата ѝ безинтересна госпожица някога ще получи покана за бала в неговото имение? О, аз съжалявам момичето и майка ѝ, защото те със сигурност ще си тръгнат разочаровани тази вечер. Шарлот Грийн, казваш? – Леля ѝ отметна глава назад и избухна в неподходящ за една дама силен смях.

Вбесена, Маделин отвори уста да защити приятелката си, но точно тогава щраусовите пера, пъхнати в синия тюрбан на леля ѝ, погъделичкаха носа на джентълмена, стоящ зад нея. Той се разкиха и погледна към главата на виконтесата. Мъжът все още гледаше към нея, когато леля ѝ се завъртя, очевидно за да види какво се бе спречкало с тюрбана ѝ.

Маделин прикри усмивката си, удовлетворена, че

джентълменът беше успял да удостои леля ѝ с презрителен поглед, в който бе събрано всичко, което Маделин имаше да каже в защита на скъпата си приятелка.

Възпълната жена неясно поднесе извинение, а после бързо се оттегли от компанията на Маделин, изшумолявайки с полите си покрай нея. Тя видя как леля ѝ се изгубва директно в тълпата от млади жени, които току-що бе мъмрила – без съмнение, за да намери друга млада дама, пред която да си вири носа.

След като огледа набързо присъстващите в залата, Маделин откри мащехата си, подръка с Хариет, дъщерята на лейди Бийчъм. Тя реши да се оттегли и ги заобиколи отдалеч, оставяйки поне двадесетина гости между себе си и тях, докато минаваше. Почувства как леденият поглед на мащехата ѝ я проследява в гръб, докато се промъкваше в съседната стая.

Тя почти изгуби надежда да открие приятелката си в балната зала, но точно тогава забеляза Шарлот да демонстрира най-добрите си впечатления от чаената роза, изобразена на ръчно изрисувания тапет, на който се бе облегнала. Докато Маделин си проправяше път през морето от хора, до нея достигаха приказки за херцога и неговия брат.

– ... толкова скандален начин да се намери съпруга за предполагаемия наследник, не сте ли съгласни? Всички тези невинни дами, заключени с мъжете Дивайн за две седмици...

– ... много умно от страна на стария вълк, иска ми се да се бях сетил първи...

– ... странно, че не си взема булка за самия себе си, а иска брат му да продължи фамилната линия...

– ... смятам, че е дяволски нечестно. Той вероятно е подбрал най-добрите от всички за брат си, а за нас

оставя да избираме само от крантите на сезона...

Крантите на сезона? Тя се обърна и огледа добре мъжа, който беше произнесъл тази конкретна фраза.

Тъй като това беше нейният четвърти сезон, Маделин мислеше, че може да напише цял роман, за да опише имената на всички хитри женкари и надути наследници, които бе срещнала. Естествено, начело на списъка ѝ от непоносими мъже, щяха да са братята Дивайн.

Арогантност и порочност никога преди не се бяха смесвали така, че да създадат толкова съблазнителна форма. В сърцето на всяка романтична жена от висшето общество се криеше тайното желание да разпали интереса на един от гордите Дивайн. Естествено, в случая помагаше и това, че те бяха членове на един от най-богатите и древни родове в Англия. Очаровани от дяволитото безразсъдство на лорд Тристан и мрачната арогантност на херцог Уолвърест, нетърпеливите мамички, които се опитваха да омъжат своите многообещаващи дебютантки, се състезаваха пред предизвикателството. За тяхно съжаление, съмнителните занимания на братята Дивайн не включваха девственици или женитба. До сега.

Все пак, Маделин не беше глупава. Съвсем сигурна бе, че братята дават този бал с някакви тъмни намерения. Тя много добре познаваше този вид мъже, които ги бе грижа за женското сърце малко повече в сравнение с печения фазан, на който се бяха наслаждавали за вечеря. Граф Ротбъри беше такъв, а мащехата ѝ бе наредила да приеме предложението, което ѝ бе направил през миналия сезон. Маделин бе отказала категорично, като за наказание цял ден стоя заключена във винарската изба. Наказанието щеше да продължи още

по-дълго, ако икономът бе изпълнил обещанието си да не дегустира повече алкохолните запаси в Хейууд.

Шарлот се усмихна, когато Маделин се приближи.

– Умно момиче. Дори не ми хрумна, че ще допуснеш да се лишиш от компанията на леля ти.

– Да и ти също можеше да я ползваш за щит. Присъствието ти щеше да намали моето страдание – пошегува се Маделин.

Издайнически червени петна цъфнаха по бузите и врата на Шарлот. Усмивката ѝ потрепери, а погледът ѝ се спусна към пода.

– Нещо не е наред ли? – попита Маделин, знаейки, че Шарлот таеше големи надежди да получи покана за замъка Уолвърест. Може би сега чувстваше ефекта от това да бъде отхвърлена.

Бедната ѝ приятелка, помисли си Маделин, когато тя отговори само с леко поклащане на главата. Беше сигурна, че Шарлот ще бъде подходяща съпруга за всеки мъж... само не и за лорд Тристан. За нещастие, Шарлот вече си мислеше, че е наполовина влюбена в разкошния женкар, както всяка друга романтична дама на възраст за женене.

В юмрука на Шарлот проблесна нещо бяло и смачкано. Веждата на Маделин се повдигна.

– Какво е това, което държиш?

– Оу, нищо. – Шарлот погледна нагоре, но не успя да срещне погледа на Маделин. – Знаеше ли, че замъкът Уолвърест е в Йоркшир? Не съм сигурна къде точно е, но майка ми казва, че не е далече от Уест Бъртън. Вероятно близо до къщата на майка ти.

– Така е. – Тя кимна кратко. – Уилоубрук е в покрайнините на имението Уолвърест. Като говорим за нашия домакин, почти полунощ е, а аз още не съм ви-

дяла Негова светлост. Макар да се съмнявам, че ще го разпозная, така или иначе.

– Права си – кимна Шарлот в съгласие.

И двете бяха само далечни познати с лорд Тристан. А колкото до херцог Уолвърест, не го познаваха изобщо. Когато Негова светлост идваше до града за заседанията на парламента, той посещаваше само малък брой приеми, подобаващи на знатния му произход, за които Маделин никога, дори след сто години, не би получила покана. Кое то я устройваше перфектно. Тя със сигурност не се нуждаеше от поредния скучен аристократ, който да размахва пръст към нея заради липсата ѝ на изисканост.

– По-скоро, започвам да си мисля, че Негова светлост изобщо не е тук – отбеляза Маделин с лека надежда. – Е, той трябва да покани само още две дами в замъка си и тогава тази ужасна вечер най-накрая ще свърши.

– Остана само още една – Шарлот стисна устни толкова силно, че те побеляха.

– О, така ли? – попита я Маделин, любопитна относно странната реакция на Шарлот към нейния въпрос. – Видя ли коя е? Познаваме ли я?

– Н-не. Не съм сигурна – заекна Шарлот и внезапно прояви искрен интерес към нещо в другия край на стаята.

Маделин се покашля деликатно, за да привлече вниманието ѝ отново.

– Можеш ли да си представиш, че е упълномощил сестра си и адвокатата си да изберат потенциалните булки – очите ѝ се разшириха. – Скандално, не си ли съгласна? – Шарлот не отговори, затова тя проследи погледа на приятелката си.

В другия край на стаята седнала млада жена сви-
реше на арфа и изпод пръстите ѝ излизаше омагьосва-
ща мелодия, макар шумът от разговорите наоколо да
приглушаваше звука. Все пак, Маделин подозираше,
че освен арфистката там има нещо друго, което да раз-
сейва приятелката ѝ.

Зад музикантката, лейди Розалинд се беше навела
и разговаряше с адвоката на херцога. Лейди Розалинд
изпълняваше ролята на домакиня за братята си, движе-
ше се от гост към гост и водеше неангажиращи разго-
вори през цялата вечер. След като приключи разговора
си с адвоката, тя щеше да изчезне за малко през ви-
соките врати под широкото стълбище. Тогава мистър
Аштън щеше да представи следващата покана.

След като кандидат-невестите щяха да са седем,
беше останала само още една покана.

Може би лейди Розалинд се съветваше с братята
си. Маделин си представяше как се смеят в личните
си покои, пиейки бордо, докато чакат сестра им да се
върне и да разкрие, коя точно ще бъде следващата им
неосъзната жертва. Тя потрепери видимо.

– Да не ти е зле? – попита Шарлот загрижено.

– Просто проклетото ми въображение, това е всич-
ко – измърмори Маделин и върна погледа си към лей-
ди Розалинд и предвестника на съдбата.

Тя наблюдаваше двойката, докато лейди Розалинд
не се извини пред мистър Аштън, след като хвърли
поглед в посока на Маделин и Шарлот. Сестрата на
херцога се усмихна кратко, после излезе през високите
врати под голямото стълбище.

Ако моделът на действие беше такъв, скоро щеше
да има представяне на друга покана. Напрежението в
раменете ѝ намаля и през нея мина вълна от облекче-

ние. Вечерта отиваше към своя край. Мащехата ѝ със сигурност щеше да направи кавга и да обяви липсата ѝ на ентузиазъм като причина да не бъде избрана. Но може би имаше шанс да убеди леля Лусинда и Хариет да пътува с тях до Йоркшир. Докато двете са заети да се надяват Хариет да предизвика интереса на помладия Дивайн, тя можеше да планира по-ранното си завръщане в Уилоубрук. Без съпруг, наистина, но поне със сърце, което ѝ принадлежи.

– Той се е втренил в теб.

Маделин погледна натам и срещна очите на адвоката. Усмивката на мистър Аштън приличаше на ентузиазираното зяпане на зашеметен глупак. Той оправи очилата на тънкия си нос, без да сваля поглед от нея. Наистина се беше втренил. В стомаха ѝ се затегна въздух от страх, тежък колкото гюле.

– Доста е изнервящо, нали? – Маделин се постара гласът ѝ да звучи отегчено и незаинтересовано. – Съвсем възможно е да се е втренил в теб.

– Не мисля така – закикоти се Шарлот. – Наблюдавах го известно време. Вярвам, че се е запътил насам.

– Шегуваш ли се с мен? – попита я Маделин с увеличаваща се паника. Тя погледна към мястото, където стоеше мистър Аштън и забеляза, че го няма. Очите ѝ се плъзнаха из тълпата за миг, докато не го видя да се движи измежду гостите. Той притискаше бяла покана до гърдите си, а очите му блестяха както реши тя, от очакването за въодушевения припадък на избраната.

– О, Боже! Това не може да се случва.

– Не се паникьосвай. Просто приеми любезно поканата както всички останали – предложи Шарлот. – Мога да кажа, Мади, че ти си най-скъпата ми приятелка, но не разбирам съвсем причината, поради която

не искаш да присъстваш. Това е доста ексцентрично и толкова вълнуващо.

– Това е арогантна лудост. – Маделин погледна наляво, после надясно, без да обръща глава, докато обмисляше най-лесния път за бягство. Гостите бяха навсякъде, погледите им бяха приковани върху адвокатата, докато той преминаваше през стаята. Сърцето ѝ туптеше лудо в гърдите. Нямахше да успее да се придвижи достатъчно бързо през множеството хора и със сигурност щеше да бъде хваната набързо от мистър Аштън. Бе уловена в капан, освен ако... Маделин се обърна и погледът ѝ бе привлечен от яркото отражение на свещите върху френските прозорци отляво, които се намираха малко по-надалеч от нея.

– Нека се разделим. Ще се опитам да му избягам, като изтичам в градината. Ако аз съм мишената му, никога няма да си помисли да ме търси там наред проливния дъжд.

Тя не изчака, да види дали Шарлот избра да избяга или не. Вместо това се втурна към мокрите от дъжда стъклени прозорци, като тръгна по заобиколен маршрут около ред засадени в саксии лимонови дръвчета, които водеха към входа на оранжерията. Осъзнавайки със закъснение, че се е насочила към ъгъла, тя откъсна един от твърдите неузрели плодове, докато бързаше покрай дръвчетата. Маделин бутна силно вратата на оранжерията и изгуби скъпоценни секунди, преди да си даде сметка, че всъщност трябва да я дръпне.

– Мис Хейууд! – извика мистър Аштън задъхано. – Мис Хейууд, умолявам ви, изчакайте!

С един последен поглед през рамо към приближаващия адвокат, тя се вмъкна във влажната стая. Като тръгна на зигзаг между ред от екзотични цветя, Ма-

делин почти се блъсна в малък фонтан с жаба, която плюеше вода в центъра му. Тя го заобиколи и краката ѝ се плъзнаха по гладкия под, а в съзнанието ѝ се промъкна паника, когато осъзна, че може да няма друг изход. Но в следващия момент забеляза замъглена стъклена врата в другия край на стаята. Младата жена почти полетя, когато се спусна натам, молейки се да води към градината.

Когато достигна вратата, тя я дръпна рязко и се втурна навън. Погледна през рамо и въздъхна облекчено. Аштън не се виждаше вече... само приглушените му викове ѝ подсказваха, че не се е отказал да я преследва.

Не я бе грижа дали прави сцена. Щеше да напусне къщата още тази вечер, сигурна в решението си повече да не изпълнява заповедите на мащехата си. Нямахме да губи повече време в преследване на титулувани мъже, с голям доход (и ненаситен апетит за млада плът), само за да задоволи мащехата си. Щеше да живее живота си по начин, който смяташе за подходящ, сама със спомените си, в Уилоубрук.

За щастие, дъждът беше спрял, но проблясъкът на светкавица наблизко подсказа, че скоро щяха да последват още дъжд и вятър. Когато чу скърцането на вратата на оранжерията, надеждата ѝ угасна. Очевидно, мистър Аштън бе толкова упорит в стремежа си към нежния пол, колкото и работодателят му.

Тя видя покрита с плочки пътечка, която изчезваше някъде под завеса от върбови клони. Запъти се към прикритието, което би ѝ осигурило. Погледна надолу към плода в дланта си, после го хвърли във въздуха и го хвана бързо, а устните ѝ се извиха в дяволита усмивка. Поне имаше оръжие.